

מס' תיק 4592-02-17

בבית משפט השלום תל אביב

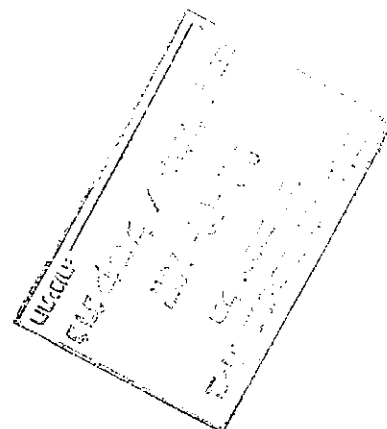
בעניין:

אפרים כהן ת.ז. 061207676
ע"י ב"כ עו"ד רוני ברוש מ.ר. 43044
רחוב פיינשטיין 2 תל אביב
טלפקס 03-7441414 נייד - 0546644388

התובע

- נגד -

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז תל אביב – אזרחי
דרך מנחם בגין 154 בית קרדן תל אביב
טלפון : 0733736222 פקס 036055693

הנתבעת

משרד המשפטים פרקליטות המדינה	
08	08-02-2017
מחוז תל-אביב (אזרחי)	

מהות התביעה: נזיקית-פגיעה באוטונומיה. רשלנות.

סכום התביעה: בסמכות בית משפט זה.

כתב תביעה

התובע מתכבד להגיש לבית המשפט הנכבד כתב תביעה מטעמו. בית המשפט הנכבד מתבקש להורות כי על הנתבעת לפצות את התובע בגין המחדלים והמעשים הרשלניים המפורטים בכתב התביעה, אשר כתוצאה מהם התובע היה נתון במעצר שווא משך תקופה של 1042 ימים, על לא עוול בכפו! כן מתבקש בית המשפט לפסוק לתובע הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד.

כמו כן, יובהר כי בצירוף לכתב תביעה זה מוגשת בקשתו של התובע לפטור מאגרת בית משפט.

א. מבוא

1. התובע יהיה מיוצג בתובענה זו ע"י ב"כ הנ"ל וכתובתו תהיה הכתובת להמצאת כתבי דין.
2. עניינה של תובענה זו היא במקרה טראגי אשר מטיל צל כבד על מקצועיותו ומהימנותו של רשויות החקירה והתביעה במדינת ישראל!
3. כפי שיפורט להלן, מקרה מצער זה מציף את החשש כי מטרת העל הבלעדית של רשויות החקירה והרשות החוקרת היא להגיע לכדי הרשעה כאשר מבחינתה של הנתבעת כל האמצעים כשרים בדרך להשגת המטרה.

4. כבר בראשית כתב תביעה זה, התובע יקדים ויאמר בפני בית משפט נכבד כי אין ולא היה כל יסוד להאשמה, והראיות אשר הנתבעת סיפקה לבית המשפט היו בלתי מספיקות לבסס כתב אישום, ולא היה בהן כדי לבסס האשמה כלשהי נגד התובע.
5. התובע, אפרים כהן (להלן "התובע"), הינו אזרח מדינת ישראל אשר היה נתון במעצר שווא למשך תקופה כ- 34 חודשים, שהם 1024 ימים על לא עוול בכפו.
6. הנתבעת, מדינת ישראל, הינה בין השאר האחראית על רשויות החקירה והתביעה במדינה ומכאן התובע רואה את עצמו נכון וצודק להגיש תביעה זו כנגד מדינת ישראל והכל באמצעות פרקליטות מחוז תל אביב.

אקדמת מילין

7. התובע הינו אזרח מדינת ישראל אשר ביום מעצרו מלאו לו כ- 25 שנים, נשוי, עם אשה בהריון, כאשר חודשים ספורים טרם מעצרו הקים התובע עסק מפואר לממכר מזון שבו השקיע מאות אלפי שקלים.
8. ביום 29.3.2007 נעצר התובע בחשד כי ביצע בין היתר עבירות שוד מזוין, רצח, זיוף מסמכים, החזקת מסמכים, שהם עבירות חמורות אשר כתובים בספר החוקים של מדינת ישראל.
9. כנגד התובע הוגש לבית המשפט המחוזי תל אביב כתב אישום ת.פ.ח (תיק פלילי חמור) מספרו 1052/07 במסגרתו נאשם התובע בסעיפים אלו:
- א. רצח אגב ביצוע עבירה (מבצע בצותא) עבירה לפי סעיף 300 (א) (3)
+ סעיף 29 (ב) + סעיף 34 א. (א) (1) לחוק העונשין, התשל"ז – 1977
- ב. קשירת קשר לפשע (שוד בנסיבות מחמירות) – עבירה על סעיף 499 (א) (1) לחוק העונשין, התשל"ז – 1977
- ג. ניסיון שוד בנסיבות מחמירות (מבצע בצותא) – עבירה לפי סעיף 402 (ב) + סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז – 1977
10. כמו כן במסגרת כתב האישום הוזכרו והועלו כנגד הנאשם מספר עצום של 107 עדי תביעה.

העתק כתב האישום אשר הוגש כנגד התובע מצ"ב בנספח א'

11. ביום 10.2.2010 זוכה התובע פה אחד ע"י הרכב בית המשפט המחוזי מכל אשמה, וזאת כעבור 1024 ימים שהם כ- 34 חודשים בהם הוחזק הנאשם במעצר פלילי, מאחורי סורג וברית, תוך שהתברר כי חקירתו התנהלה ברשלנות מחפירה, מקוממת ופושעת אשר בגינה ישב במעצר שווא משך תקופה ארוכה של 1024 ימים
- העתק הכרעת הדין מצ"ב בנספח ב' לכתב התביעה.

12. יובהר בזאת לבית משפט נכבד שבעקבות הכרעת הדין שניתן ע"י הרכב נכבד של בית משפט מחוזי, הנתבעת הסכימה להכרעת הדין ולא הגישה כנגד הכרעת הדין כל ערעור וכך התקבלה הכרעת הדין להכרעה חלוטה.

העובדות המקימות את עילת התביעה

13. עילת "לא היה יסוד להאשמה"

במסגרת עילה זו, בודק בית המשפט, האם לפני הגשת כתב האישום, היו לפני התביעה ראיות שדי בהן כדי ליצור אצל תובע סביר צפי להרשעה. לא זו אף זו: לא רק ראיות שהיו בידי התביעה נבדקות, אלא גם מה שהיה צריך להיות באופן סביר ולא היה.

"המושג "לא היה יסוד להאשמה" מצייר מצב קיצוני של אי-סבירות בולטת; וגם אם אמרנו כי המושג "לא היה יסוד" פורש עצמו לא אך על מקרים קיצוניים שבהם לא היה כל יסוד להאשמה אלא גם על סוגי מקרים בהם יסוד ההאשמה הוא יסוד רעוע ... גם אז לא נוכל להרחיק לכת רב מכך. אכן, עיקר הוא בעילה השניה, אותה עילה הבונה עצמה על "נסיבות אחרות המצדיקות זאת" ראה ע"פ 3770/05 עאצי מוחסין נ' מדינת ישראל

14. לענייננו הנתבעת שחקרה את האירוע. עצרה את התובע בחשדות המיוחסים לו. והתובע שבתחילת החקירות לא שתק אלא טען בפה מלא שהוא חף מפשע ואין לו כל קשר לאירועים אשר הועלו בכתב האישום ועל מלוא הראיות אשר התובע סיפק. הנתבעת כאמור לא חקרה היטב את הראיות, למרות שידעה גם ידעה היטב שהעד משקר, כפי שיובהר בהמשך. הגישה כתב אישום נגד התובע והכל תוך כדי שהתובע הכחיש את המיוחס לו באומרו שהוא חף מפשע. המשטרה בעצמה הבינה שהעד משקר והחזיקושים שהעד טען להם קרסו בזו אחר זו לכן לנתבעת אין ולא היה כל יסוד להאשמה, בטח ובטח לא היה כל יסוד להשאיר את התובע במעצר עד תום ההליכים לתקופה ממושכת של 1024 ימים.

15. יובהר ויודגש כי ביום מעצרו של התובע, הוא לא שמר על זכות השתיקה ולא מילא את פיו מים, להיפוכו של דבר התובע בתחילה שיתף פעולה באופן מלא מסר את גרסתו המפורטת ככל שידע, ואף סתר לחלוטין את גרסאותיו של העד. יודגש כי התובע הכחיש את כל המיוחס לו בכתב האישום.

16. מעת שהתובע הבין כי חוקרי המשטרה מנסים להפלילו בכל דרך ותחבולה, התובע לא הוסיף לגרסאותיו.

17. התובע יטען כי הנתבעת כלל וכלל שלא בדקה את טענותיו של התובע אלא רק ניסתה לסבך אותו בעורמה בכל מיני תרגילי חקירה שונים ומשונים.

18. התובע יטען כי אילו רשויות התביעה והחקירה היו חוקרות לעומק את גרסאותיו וטענותיו של התובע אשר הכחיש כל מעורבות במעשים אשר יוחסו לו בכתב האישום, תביעה זו לעולם לא הייתה מתגלגלת לאוויר העולם. אך בצר לתובע, לא כך היה!

19. כפי שיפורט להלן, עולה כי רשויות החקירה, שפעלו באמצעות ידה המכוונת של רשויות התביעה, העדיפו לעשות כל שעל ידם על מנת לנסות לחלץ מהתובע הודאה כי אכן ביצע עבירות חמורות מאוד כמופיעות בכתב האישום דא עקא, שכחו הן את מטרותן האמתיות, והיא הגעה לחקר האמת!

20. את הרשעת התובע מעבירות המיוחסות לו בכתב האישום ביקשה הנתבעת להשית על אמרות חוץ של עד – מאור כהן (להלן "מאור") בהן הפליל לגרסתה, את התובע כמי שמילא חלק מרכזי בהליך קשירת הקשר לביצוע העבירות כמופיעות בכתב האישום.

21. כפי שהתבהר מהכרעת הדין, העד מאור כהן ניסה לסבך ככל יכולתו את התובע באמרות כאלו ואחרים, לפיו התובע הוא זה שיצר אתו קשר טלפוני על מנת לקבל פרטים מלאים אודות השוד המתוכנן וזאת בניגוד גמור לגרסאותיו של התובע.

22. התובע עבר חקירות רבות בתחנת המשטרה בשעות בוקר ולילה, חקירות שארכו שעות רבות, מספר של ימים, וכן התובע עבר עימותים קשים עם "העד" מאור כהן (להלן "העד") דבר שגרם לתובע סבל ומטרד ממשי.

להלן: מספר דוגמאות לרשלנות של חוקרי המשטרה.

23. בחקירתו של העד הוא מסר כי התובע התקשר אליו מספר לא מבוטל של פעמים עובר למקרה השוד. ואולם "עיון בפלטי השיחות של הנאשם 3, אינו מצביע ולו על שיחה אחת שהתקיימה בין מכשיר זה לטלפון הנייד של מאור כהן לא רק ביום האירוע, כי אם בשלושת החודשים שקדמו לו." (ראה עמ' 56 שורות 32 – 35 מתוך הכרעת הדין – נספח ב')

24. יודגש שכבר בתחילת החקירות בתחנת המשטרה תשובותיו של העד היו סותרות והחוקרים הטיחו בעד "אתה לא סיפרת באופן מלא אתה מסתיר הרבה מאוד דברים... גם לגבי עצמך ולגבי אפי, ... אין ספק שאתה מסתיר את החלק של אחיד... " (עמ' 59) ובנוסף החוקרים הטיחו בעד "תקשיב אתה משקר במצח נחושה" עמ' 75 בהכרעת הדין – נספח ב'

25. התובע יטען שהנתבעת וחוקרי המשטרה ידעו וידעו היטב שהעד מהתל בהם ומספר בחקירותיו סיפורי סיפורים מצוצים מן האצבע לא נכונים, שקריים, ומסתיר בכוונת מכוון את האמת וזאת בניגוד גמור ומפורש לגרסאותיו של התובע.

26. בנקודה זו היינו מצפים כי התיק נגד התובע ייסגר מחוסר אשמה, עת התברר כי לא היו דברים מעולם וכי העד מעליל עלילות שווא, קל וחומר כאשר גביית העדות מפי העד נעשתה בסמוך לאירועים שיוחסו לתובע.

27. התובע יטען שהעד עצמו אין ולא זיחה את התובע. בכך יש כרסום ממשי בחיזוק כל טענה של העד כנגד התובע, למרות זאת הנתבעת אין ולא ראתה לנכון לשחרר מידית את התובע. (ראה לעניין זה בהכרעת הדין עמוד 89 שורה 21)

28. התובע יטען שהנתבעת העלתה טענה חמורה נגדו בגין סיור מקדים לכאורה, שביצע הנאשם בזירת הארוע, לשם חיזוק טענה זו הנתבעת הביאה לבית המשפט צילום של דמות הדומה לתובע לציין שהדמות שהייתה בסרטון גובתה ע"י 2 שוטרים שזיהו בוודאות מוחלטת את דמותו של הנאשם.

29. משהוטחה התמונה בפני התובע, תמונה שצולמה במועד מדויק, התובע דחה לחלוטין את הטענה ואף הוכיח בסרטון אחר שבשעת הסרטון שנערך לדמות התובע שהה בבית עסקו בעיר ראשון לציון.

30. התובע לא הסתיר זאת וביקש מהמשטרה לגשת לבית עסקו לקחת את מצלמות האבטחה אשר תיעדו את התובע בשעת "הסיור" כאשר הוא נמצא באותה השעה כאמור בבית עסקו.

31. למצער של ממש, לאחר שהנתבעת "תפסה" את תומר הצילום בבית עסקו של התובע, הנתבעת הבינה זאת, אולם לאורך המשפט הפלילי היא הסתירה זאת ולא הציגה זאת בפני הרכב בית המשפט.

32. יובהר שמרגע הבנתם של הנתבעת שיש בידי התובע את הסרטון, כל השוטרים "לפתע" חזרו בהם מהזיהוי. אום לדאבונו של התובע הנתבעת אין ולא ביקשה לשחרר את התובע ולו למעצר בית, ואף התנגדה לשחררו למעצר בית.

33. יובהר ויודגש שנגד "העד" – מאור כהן הוגש כתב אישום (תפ"ח 1051/07) המייחס לעד את אותן עבירות המיוחסות לתובע, ואולם במהלך המשפט הוכרז העד, עד עויין. כמו כן בתום המשפט העד הורשע במספר סעיפים פליליים ונישלח למאסר.

34. התובע יטען כי לאורך החקירות התובע הודיע לחוקרי המשטרה כי "אני חף מפשע ואני לא קשור למקרה" אולם הנתבעת בשלה ולא ייחסה תשומת לב והגיון ממשית ומספקים על מנת לבדוק את אמיתות תוכנם של גרסת התובע ולשחרר מידית את התובע הן מהחקירות והן מחזקתו במעצר ומניהול המשפט.

35. התובע יטען שהנתבעת לא בדקה את גרסאותיו אלא רק "נצמדה" לגרסאות מופרכות של העד, למרות הכחשותיו של התובע ודרישותיו של התובע לבדוק את מלוא טענותיו הנתבעת כשלה ולא בדקה היטב את טענותיו אשר טענות התובע הם, הם, הפריכו לחלוטין את הנאמר בכתב האישום.

36. בדיקות צולבות של הנתבעת היו חוסכים לתובע עוגמת נפש מרובה וכן יכלו לחסוך למדינה זמן רב ומשאבים רבים שהושקעו בעניינו של התובע!

37. התובע יטען שהנתבעת לא הייתה מעוניינת להודות בטעותה ולסגור את תיק החקירה אחת ולתמיד עקב חוסר אשמה! במקום זאת היא המשיכה לדבוק בגרסתו השקרית של העד וכבר אותה עת הייתה חסרת כל תשתית עובדתית וראייתית כאילו התובע אכן ביצע את שיוחס לו.

38. התובע יטען שלמרות כל הראיות האובייקטיביות שהתובע טען שהעד פשוט משקר, הנתבעת הגישה כנגד התובע כתב אישום, ובקשה למעצר עד תום ההליכים. ואף התעקשה לעצור אותו במעצר שווא עד תום ההליכים דבר שנמשך 1042 ימים, וכאמור הכל ללא כל יסוד להאשמה.

39. עילת "נסיבות אחרות המצדיקות זאת"

עילה זו רחבה יותר מקודמתה ובמסגרתה יתחשב בית המשפט בשיקולים מגוונים אשר עד עתה לא באו לידי ביטוי, המתכנסים יחד תחת הכותרת שיקולי צדק. הלשון בה נקט המחוקק "נסיבות אחרות המצדיקות זאת". הופכת את תחושת הצדק לשיקול מרכזי וענייני – ולא רק לשיקול המרחף באופן אינהרנטי מעל כל עשייה שיפוטית באשר היא. יחד עם זאת "...הביטוי "נסיבות ... המצדיקות זאת" אינו מכוון עצמו בהכרח לצדק בטוהרו ... פירושו הוא - נסיבות העושות נאשם שזוכה בדינו אדם הראוי לזכות בשיפוי ובפיצוי או באחד מן השניים" (פרשת דבש פסקה 48). ועוד: "הצדק הוא האמור להורות לבית-המשפט הדרך, כמובן תוך הבנה שזיכויו של נאשם באשר הוא אין די בו כדי לזכות בפיצוי" (שם, פסקה 18). בע"פ 7826/96 יוסף רייש נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(1) 481, 498-499 הגדיר השופט זמיר את העילה- "נסיבות אחרות המצדיקות זאת", כעילה אשר נכתבה בכוונה תחילה בעמימות ובחוסר מסוימות". ראה שם, פרשת מוחסין ע"פ 3770/05 (הקיום וההדגשות אינן במקור)

40. בענייננו, מיום מעצרו של התובע 17.4.2007, התובע ומשפחתו נאלצו לקחת הלוואות על מנת לשלם בעבור ייצוג משפטי ולנהל את הגנתו של התובע ועל מלוא הקשיים והלחץ העצום שהמדינה הגישה נגד התובע כתב אישום בעניין " רצח " עבירה מהחמורות שיש בספר החוקים שהעונש בגין עבירה זו מאסר עולם, מאסר לכל החיים.

41. התובע יטען שעקב הגשת כתב אישום חמור מאוד ללא אשמה מצד התובע הכניסה את התובע ובני משפחתו ללחץ עצום לרבות הסבל עצום וממושך. בו בעת שהתובע כאמור היה נתון במעצר פלילי, בבתי מעצר השונים שנמשך למשך כ- 1024 ימים.

42. התובע יטען שבימי מעצרו ההליך המשפטי בדגש ניהול ההוכחות היה מאוד ארוך ומורכב, ניהול הליך הפלילי בבית המשפט המחוזי בפני שלושה שופטים, שמיעת העדים, עורכי דין ועוד.

43. התובע יטען שעקב מעצרו השווא למשך 1024 ימים אביו קיבל אירוע מוחי שבועיים לפני גזר הדין, הסבתא והדוד נפטרו והתובע לא נכת בהלוויה

44. אשתו של התובע הייתה בהריון ביום המעצר, והאישה נאלצה לעבור את כל מסכת העינויים וזאת עד למועד הזיכוי.

45. בעת מעצרו השווא של התובע, נולדה לו בתו הבכורה אותה ראה לראשונה רק לאחר מספר חודשים ורק אז מאחורי סורגים למשך מספר מצומצם של זמן ולפי הוראות שרות בתי הסוהר. והכל ללו כל עוול !!!
46. עקב מעצרו השווא של התובע הוא נכנס למערבולת של חובות, תשלום שכירות ועד בית ומיסי עירייה לעסקו אשר בפועל התובע לא נכח שם. עול כספי גדול שנפל לפתחי משפחתו שנשא בתשלומים הרבים.
47. התובע יטען שהיה בעל יכולת כלכלית מוכחת אשר השקיע את מיטב כספו בעסקו.
48. עקב מעצר השווא, התובע לא נכח בלידה של ילדתו הבכורה, ולא בגידולה עד לגיל שנתיים !!!
49. לילדתו יש כיום נזקים נפשיים, חרדות שאביה ינטוש אותה שוב, היא מרטיבה בלילות.
50. לאור הראיות הבעייתיות בלשון המעטה, לא מפתיע כי ביום 10.2.2007 למעלה 34 חודשים מאז שנעצר, בית המשפט המחוזי בהרכב שופטים זיכה פה אחד את התובע מכל האישומים שיוחסו לו, תוך העברת ביקורת חריפה שחלקה צוטטה לעיל אודות אופן ניהול החקירה והמשפט.
51. וכעת יתפנה התובע לפרט את עילות תביעתו שבגינן חבה הנתבעת בפיצויים כלפיו.

ב. חיובה של הנתבעת בעוולת רשלנות

אחריות המדינה בנוזיקין

52. משפעלה המדינה ו/או עובד ציבור מטעמה ברשלנות, לא תעמוד לזכותה ההגנה האמורה והיא תישא באחריות נזיקית למעשיהם או מחדליהם הרשלניים (ר' לעניין זה ע"א 337/81 שלמה בוסקילה נ' מדינת ישראל ואח' פ"ד לח(3), 337).
53. מכאן, כי ניתן להטיל על הנתבעת אחריות נזיקית בגין מחדליהן של רשויות התביעה והחקירה אשר פורטו בהרחבה לעיל.

עוולת הרשלנות, סעיף 35 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש)

54. כפי שנקבע רבות בפסיקה, עוולת הרשלנות מונה שלושה יסודות: התרשלנות (אשר כוללת בחובה קיומה של חובת זהירות מושגית וקונקרטית); קיומו של נזק; קשר סיבתי בין ההתרשלנות לקרות הנזק.

55. **בעניין קיומה של חובת זהירות מושגית**, אין חולק לגבי חובת הזהירות של רשויות החקירה והתביעה לחקור תלונות שהוגשו, בגין קיומם, לכאורה, של מעשים פליליים, ביושר ובמקצועיות ולנהל חקירה בהתאם לכללים, וכן להגיש כתבי אישום רק על סמך ראיות מבוססות תוך ניהול משפט צדק פן יוגש כתב אישום ו/או אדם יושם במעצר על לא עוול בכפו.
56. **באשר לחובת זהירות קונקרטית**, ברי כי הייתה קיימת לרשויות החקירה והתביעה כלפי התובע חובת זהירות בנסיבות המקרה נשוא כתב האישום בתור מי שהיו אמונות על ההחלטה האם להגיש נגד התובע כתב אישום.
57. **ודוק, וודאי שאדם סביר יכול היה לצפות את הנזק שנגרם לתובע!** התובע היה נתון במעצר משך תקופה של 34 חודשים בטרם זוכה, כל זאת על סמך עדות יחידה ללא כל חיזוק שכפי שפורט בהכרעת הדין לעיל, הייתה בעייתית ובעלת משקל שהינו קל מזו של נוצה!
58. **ומכאן שאין ספק שהמדינה התרשלה במילוי תפקידה!**
59. כפי שפורט לעיל בהרחבה, היו מחדלי חקירה רבים במסגרתם, במקום לנסות להגיע לחקר האמת, העדיפו רשויות החקירה והתביעה לחלץ בכל כוחן הודאה אשר תפליל את התובע!
60. מחדלים אלו כללו, בין השאר, את העובדה כי הנתבעת לא בדקקה היטב את גרסאותיו של התובע, אשר לאורך כל הדרך התובע טען לחפותו. ועוד מחדלים רבים ומקוממים שבעטיים התובע היה מאחורי סורג וברית זמן רב!
61. **בעניין קיומו של נזק**, התובע סבל מנזקים רבים עקב מעצר השווא שבו היה נתון משך זמן רב! אשר יפורטו בהמשך.
62. **ואשר לשאלת הקשר הסיבתי בין התרשלות המדינה לנזק שנגרם לתובע**, הרי ברור כשמש כי אלמלא התרשלה המדינה בחקירתה המלאה פגמים ובהגשת כתב אישום חסר כל תשתית עובדתית וראייתית איתנה, התובע לא היה יושב במעצר במשך 1024 ימים, אילו הייתה המדינה נוהגת במידת הזהירות הדרושה ממנה, היה עליה להבין מעדותו של העד שהמעשים שיוחסו לתובע לא התרחשו מעולם, והמדינה הייתה מחויבת לשחרר את התובע לאלתר ולסגור את תיק החקירה נגדו מחוסר אשמה!
63. **עולה מכל האמור כי בענייננו התקיימו כל יסודות עוולת הרשלנות במלואם!**

פגיעה באוטונומיה

64. **התובע יטען כי בשל התנהלותה של המדינה, נפגעה זכותו לכבוד וחירות, נגרם לתובע נזק בגין פגיעה באוטונומיה של רצונו החופשי, ויוסיף ויטען כי יש קשר רציונאלי בין הפגיעה בחירות ובכבוד ובין הפגיעה באוטונומיה של הרצון החופשי.**
65. התובע יטען כי כפי שנקבע בספר "עוולות חוקתיות" של ברק-ארוז, נזק זה בא לידי ביטוי בפגיעה ברגשות התובע, המצדיק פיצויים כלליים מוגברים והוכחת הנזק הינה אפשרית.

66. על כל אלה מוסיף התובע, כי כפי שנקבע בת"א 1549/96 לוי נ' הסתדרות מדיצינית הדסה, [פורסם בגב' קיים אצל הנתבעת יסוד נפשי של אדישות המהווה בסיס להטלת פיצויים עונשיים].

67. התובע יטען כי בע"א 4323/07 מדינת ישראל נ' שירי, [פורסם בגב' נבחן מנגנון הפיצוי שעל בית המשפט להחיל כאשר נפגעת זכות יסוד של תובע, זכות חוקתית, כאשר אותו מעשה אינו רק בגדר עוולה בניזקין, אלא יכול שייחשב גם כעוולה חוקתית, ונקבע, כי פגיעה בזכות יסוד חוקתית יכול שתצדיק פיצוי מוגבר במקרים קיצוניים. נקבע גם, כי פיצוי מוגבר יכול שיינתן בנוסף לפיצוי תרופתי ואף אולי להטיל פיצוי עונשי על רשות שהשתמשה לרעה בכוח שבידת. עוד נקבע כי הפיצוי הכספי הלא ממוני, הינו תחליף לחוסר האפשרות במקרה כגון זה להשיב את המצב לקדמותו].

ג. נזקי התובע

68. כתוצאה מרשלנותה של הנתבעת, מעצרו של התובע למשך של 1024 ימים, נגרמו לתובע נזקים רבים ובהם סבל רב, שלילת חרות, ופגיעה אנושה באוטונומיה, פגיעה אנושה במצבו הנפשי קשה בו היה שרוי והשאירה חותם למשך כל ימי חייו, הוצאות כספיות אדירות לעורכי דין, והכל עקב מחדליה ורשלנותה של הנתבעת אשר החליטה להשאירו מאחורי סורג ובריה על לא עוול בכפו.

69. בעקבות מעצרו הארוך של התובע סובל היום התובע ממצב נפשי ירוד לרבות חרדות סיוטים עצבנות יתר, חוסר שינה, שמיעת קולות של טריקות דלתות ברזל, ועוד המשפיעים על תפקודו היום יומי.

70. בעקבות מעצרו השווא של התובע למשך של כ- 1024 ימים, התובע איננו מסוגל למצוא מקום עבודה מסודר ואף נפל לאחרונה לשימוש בסמים.

71. בנוסף עד היום התובע ממשיך לסבול מנזקים נפשיים ומסיוטים בלילות.

72. טרם מעצרו היה התובע אדם בריא, חרוץ, ומלא שמחת חיים, ובעקבות מעצרו ותוצאותיו הפך התובע לשבר כלי ולאדם נכה בפן הנפשי.

73. כתוצאה ממעצרו של התובע נגרמו ונגרמים ויגרמו לתובע הפסדי שכר ו/או פגיעה בכושר ההשתכרות, ו/או הפסדי פנסיה ו/או תנאים סוציאליים.

74. עקב מעצרו השווא של התובע, נגרמו ואף יגרמו לו בעתיד הוצאות נסיעות

75. עקב מעצרו ותוצאותיו של התובע נגרמו לתובע סבל רב.

76. להלן: פירוט הנזקים שנגרמו וייגרמו לתובע בעקבות מעצרו השווא וכתוצאה הימנה:

א. נזק מיוחד

ב. בעקבות מעצרו התובע נאלץ לשלם הוצאות כספיות אדירות לעורכי דין.

ג. בעקבות מעצרו הארוך והשווא למשך 1024 ימים, יש לעשות שמוש בתקנה

9(ב) לתקנות לפיה ניתן להגדיל את סכום ההוצאות בגין שכר טרחת עורכי

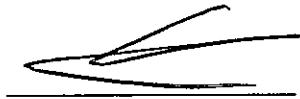
דין בסך של 50 אחוז !! מטעמי צדק והכל על פי שיקול דעתו של בית משפט.

ד. עקב מעצרו השווא נגרם לתובע נגרם אובדן השתכרות והפסדי פנסיה.
אובדן השתכרות ו/או אובדן תנאים סוציאליים והטבות על פי דין ו/או על פי הסכם עד למועד הגשת התביעה.
הפסד עסקו, דמי שכירות, מיסי עירייה ציוד והפסד מוניטין -- 500,000 ₪
הוצאות רפואיות – 30,000 ₪
הוצאות נסיעה - 20,000 ₪
עזרת הזולת – 20,000 ש"ח

ה. נזק כללי

ו. מיום שהתובע נעצר התקיימו בעניינו עשרות ישיבות חלקן הגדול בפני הרכב של שלושה שופטים בפני בית משפט מחוזי. שכללו חקירות העדים, בקשות מיוחדות מטעם התביעה ומטעם התובע, דבר שמעיקרו גרם לתובע עגמת נפש סבל והוצאות נוספות ומיותרות !!!
אובדן השתכרות ו/או כושר השתכרות בעתיד לרבות אובדן הטבות ותנאים סוציאליים והטבות על פי דין ו/או על פי הסכם.
פגיעה בשמו הטוב של הנאשם
התובע היה נתון למשך של 34 חודשים בתנאי מעצר של עצורים עד תום ההליכים ולא של אסירים שפוטרים !!! שלהם יש תנאי כליאה יותר טובים, וכתוצאה מכך לתובע אין ולא היו כל חופשות ועם יתר הגבלות נוספות שיש לעצורים ואין לאסירים.
כאב נפשי וסבל רב 500,000

77. בית המשפט הנכבד יתבקש לפסוק לתובע פיצויים לפי שיקול דעת ראוי, סכומים הולמים בראשי נזק אלו בהתחשב בכל הגורמים הרלוונטיים.
78. הנתבעת חייבת לפצות את התובע בגין כל הנזקים שנגרמו לתובע בעקבות מעצרו השווא ולמשך 1024 ימים וזאת מכוח אחריותה הישירה ו/או השילוחית בנוזקין.
79. כל הטענות והעובדות הנטענות בכתב תביעה זו, נטענות על דרך ההשלמה ו/או החילופין וכפי שהדבק הדברים מחייב.
80. הואיל ולתובע, בין היתר אין כל חשבון בנק מתבקש בית משפט להורות כי כל פיצוי ו/או תשלום שהנתבעת תחויב יועברו ישירות לב"כ התובע.
81. לבית המשפט הנכבד הסמכות המקומית (ניתן לתבוע את המדינה בכל מחוז שיפוט) והעניינית (שווי התובענה) לדון בתביעה זו.
82. אשר על כן יתבקש בית המשפט הנכבד להזמין את הנתבעת לדין, ולחייבה לשלם לתובע את מלוא נזקיו בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מרבית מיום היווצרות העילה וכן להשית עליה את הוצאות המשפט ושכ"ט עו"ד ומע"מ כחוק.

יוני ברוש, עו"ד
ב"כ התובע